

שְׁפַרְתָּה תְּקִלְמָהָד לְלֹסֶם בְּ אַלְאַלְלָה

פְּנַחֲרָה כְּקָאָפֵץ פְּאֹהָרְרִיךְ חַיְמָאָזָן:

הוספות לתורות מכתב יד רביינו ז"ל

(זה היום עשה ה' יום ד' כ"ד אדר שנת תקפ"ד הפליא ה' עמנו שפתאות הביא לי איש אחד מעיר הסמוכה תכ ridge של כתבים מככיבת יד רביינו ז"ל והם כמה דפיון קטנים מהא"ב הראשון וכמה דפיון מהتورות שכבר נדפסו בספר ליקוטי מוהר"ן הראשון אך יש בהם כמה דברים נוספים וכמה עניינים בשינוי לשון ובঙגנון אחר קצר ע"ב עתיקים הנה) כשהרוואה אדם שהקליפות והთאות גברים עליו איזו יתרעה וע"י התענית נזדוגו קוב"ה ושביגתוי אחר באחור כדי שלא יאחזו באחריים וזהו ריעיב' שמרעיב א"ע בתענית, אותיות ריעיש ע"ב, ריעיש אחריים דשביגתיה שהיא אלקים, ע"ב אחריים של שם העצם שע"י הרעב שע"י התענית מזוגם אחר באחור שלא יינקו החזונים כנ"ל וע"י התענית ממש הדיבור כי נתלה הגרון מגיביה דילה ויוצא מבחינת ניחר גרוני ובא לבחינת קרא בגרון ואל תהשוד וזהו ויהי רעב בארץ היינו ע"י התענית וירד אברהם מצרים אברהם בחינת מים החמדים המלחלים מיצר הגרון בבחינת הלוך ונסוע הנגבה שהחסדים הולכים ללהלה נגיבה דילה, והקליפות שהם בחינת פרעה עורף שעיקר יניקתם מאחריים יש להם שלוש שרירים שר המשקים והאופים וטבחים שהם עיקר התאות שהם קנה וושט וורידין שהם תאונות אכילה ושתיה שהם ראשית התאות כלם והם להדיבור היוצא מהגרון סמכים: אבל אין להם כח לינק ממנה כי מאחריים אי אפשר להם לינק כי נתבעקו אחריים כנ"ל ע"י התענית ומפניים אי

אפשר להם לינק מוגדל הארה אבל הקב"ה בגודל חכמתו נותן להם כח להציג מהארת פניה כדי שיתגברו לינק ממנה ויעיז תוציא מהם נצוצות הקדושה שיש בהם מכבר בבחינת עת שליט האדם באדם לרע לו זה ויראו אותה שרי פרעה עייז ויהללו אותה אל פרעה וכו' עייז וינגע ה' בית פרעה היינו הוצאות ניצוצות הקדושה וע"י הניצוצות נתוספ לחולחת על חולחת זה ולאברם הייטב בעבורה כנ"ל זה שקר החן והבל היופי שהם הקליפות אשה יראת ה' היא תתהלל: שהם מהללים את השכינה בבחינת ויהללו אותה (שרי) אל פרעה כנ"ל בשבייל תנוזה מפרי ידיה כדי להוציא ניצוצות הקדושה כנ"ל ועייז נתוספ בה הארה גדולה עד שנתבטל הקליפות ונכנים תחת הקדושה בבחינת אז אחותך אל עמים שפה ברורה לעובדו שם וזהו ויהללה בשערים מעשיה דיקא אפילו מעולם עשיה שם רוב הקליפות יתהפכו לעובדו שם אחד וכשנתעלין כל ניצוצותיה עד שיתקיים לעובדו שם אחד אז נשלם האמונה בחינת עולימתא שפירתא דלית לה עיניין כנ"ל כי עיקר שלימות וקיים של אמונה אין אלא ע"י שגם אחרים מקרבים א"ע תחת כנפיה בבחינת ותקשתה בקישותין שלא הוא כנ"ל וכשהמונה בשלימות אז אין צורך לטענית ומותר לו לאכול בבחינת רעה אמונה ורעה בחינת אכילה ואכילה זאת מעורר זוג פב"פ בחינת אמונה ומי האוכל לפקודן לארץ. פקדון בחינת זוג, ארץ בחינת אמונה שכינה בחינת שכן ארץ כי אז אין הקליפות יכולין לינק ממנהafi מאחריים כי אז נתבטל הקליפות: זה בחינת ויאמר בועז אל רות לעת האוכל גשי הלם היינו בחינת זוג פב"פ ע"י אכילה וכל אחד ואחד לפי בחינת תיקונו את מדת האמונה

בשלימות כז מivid את השכינה שהיא אמונה עם הקב"ה פב"פ
והאמונה מתקנת עצמה כל הcpfirot שהיא בו מקודם והיא
מתהנת (וממליין) וממלצת טוב עליו לפני הקב"ה שימחול לו
השיית ועיקר המליצה כי אין יודעים את השית אלא מן הגלי
על הסתומים היינו מן המדות המגולות אנו מכירים גדולתו ועיז
יש בני אדם שכופרים בו ואומרים עולם במנהגו נהג ויש
שמודים במציאות אבל אומרים שגם העולם קדמון והעולם
מחויב המציאות כמו חיוב האור מן המשמש ועיז קופרים
במציאות כי אומרים שלא ישונה דבר ממנהגו ע"י מצות ויש
מודים במצות ובעבודות אבל עובדים את כחות צורות
עלונות ועשיהם את הצורות שייו אמצעים בינם לבין הבורא
וכל הcpfirot נעשים מהמת שרואים שמערכת השמים לא
נשתנים מעמדם ורואים צדיק ורע לו רשות וטוב לו אבל
כשהקב"ה משدد המערכת בשbill תפילה צדיק איז מודים שהוא
החדש ומהווה את העולם ברצונו ומניג את העולם ברצונו
וזהו ויגש אליו יהודה איתא בזוהר תקרובתא מלכא במלכא
היינו יהוד קובל"ה ושכינתייה כנ"ל איז ויאמר אליו כי אדוני היינו
שהשכינה שהיא אמונה מבקשת רחמים ידבר נא עבדך דבר
באזני אדוני שהיא מבקשת את השית שיקרב את האיש הזה
שתיקן אותה והעליה אותה לבחינת פב"פ באזני אדוני היינו
שהיא ממלצת על האיש הזה שלא יעשה עוד אמצעי בין לבין
הshit וכל ההצלחות שלו ידבר באזני [אדוני] שלא ישמע אחר
אמצעי ולא יחר אף עליו יהיה מלא פניות ועיז עד עכשו כי
כmod בפרעה לשון התגלות היינו לפי התגלות כז מכירין אותה
כנ"ל ועיז נפל בטעות כנ"ל שראה במערכת השמים המניגים

את העולם עי"ז כל אחד נפל בטעות לפि טעותו כנ"ל אבל עי"ז
שידוד המרכות יודה הכל בברא ומשגיח, ולעתיד يتבטל
מערכת השמים כ"ש כי שמיים שעשן נמלחו וזה יכירו כל יושבי
תבל כי יש ברא ומנהיג וכן עכשו כשרואים כשהצדיק
בתפילהתו משدد המערכת והטבע אז מודים שלשם הארץ
ומלאה זהה במוד כפרעה מה פרעה גוזר ואינו מקיים הינו
כשרואים שידוד מערכת השמים הגלויים לכל טבעם וגזרתם
ורואים שגזרתם נתבטל מזה יודעים שאף אתה גוזר ואין מקיים
מחמת הצדיק שהקב"ה גוזר והצדיק מבטל הינו שיעודעים עי"ז
שגם הטבע של מערכת השמים היא ברצון השיעית היהת עד
עכשו ועכשו בטל הקב"ה גזרתו ורצונו מחמת תפילה הצדיק
מחמת [זה] נתבטל טבע של מערכת השמים הגלויים לכל אבל
כל זמן שאין רואים ביטול הטבע בגלוי אין יודיע שיש ברא
ועי"ז טועה כל אחד לפি שכלו העכור כי אין יודיע אלא מן
הגלוイ אל הסתומים בשבייל זה לעתיד שייתבטלו כל האמנות
כוזיות ויאמין הכל בה אחד עי"ז יקרא שבת כי אמונה
בשלימות נקרא שבת כי שבת מורה על מחדש את עולמו
בששת ימים וביום השביעי שבת וינפש בשבייל זה אמרו חז"ל
כל השומר שבת אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחליין לו
כי שבת עיקר אמונה והשבחת עבודה זרות וזה אם תשיב
meshabat regel regel זה בחינת אמונה כי הכפירות מכוננים בשם
כמעט נטו רגלי ואמונה מכונה בשם רגלי עה במישור כי
אמונות כוזיות יונקים מבחינת רגליין דקדושה בבחינת הני
ברכי דרבנן וכו' הינו אמונה חדשה בחינת איש אמונות רב

זֶה נָתַן וְכֹא יַעֲבֹר

פרק ז' מִזְהָרֶץ יְהִיא שְׁמַעְנָה:

קלה בתרוד פה, שישבתי שעה קלה אצל רבי ישראלי, בתוד זה נודע הדבר בכל העיר בין אנשי פולין שלנו, ונעשה רעש גדול ממשמעה זאת, שגמצאו עבשו שני אנשיים, שנאו עתה לאرض הקדש, אשר זה סמוך לשנים לא בא שם אדם לשם ותכף באו אליו שאליך אליהם, ונזרזתי והלכתי לבית הרבה מסקוּליַע וכשבאת לשם מצאת, שכבר נתקבעו אנשיים וגשים הרבה לשם כדי לראות אתנו, ובתוכם היתה אלמנת רבי פינחים מאיר, זכרונו לברכה, שהיה אחותו של רבנו, זכרונו לברכה, שפתאלמנת בסמוך ונכנסתי לבית הרבה מסקוּליַע, וڌיו שם אנשיים הרבה, וכולם קבלו אותו בשמחה רבה ועצומה מאד, וכולם נבהלו נחפזו, ונפלא בעיניהם עניין זה מאד, שעבשו בעת הזאת יבואו אנשיים עלמנת לחזור, רק לדרך על אדמה הקדש וגדל הרעם והשמחה והחיות, שהיה אז מביאתנו לאַרְצֵיַישָׂרָאֵל אי אפשר לבראר ולשער וכולם אמרו שאנו החיינו אתם ממש, כי זה שנתיים אשר לא ראו אדם ממידיגתנו, ולא שמעו שם ידיעה ממש, ולא ידעו שם ידיעה אם אפשר בועלם לייח עבשו על חיים וכל האנשים שהיו מוכנים אז לצאת לחוץ לאַרְץ, לא ידעו הדרך איך להתגה, וידעתם היה לייח ביבשה אשר זה קשה מאד, והוזכאותם רבים מאד על בון היה עליהם שמחה רבה וכולם אמרו שאנו מחיים כל הארץ ישראלי על שבanno לשם קצתם אמרו שאין אלו אנשיים כלל רק הם מלאכיהם שגשלהו מן השמים, וזה אמר שהזה בחינת אליהו שיבוא עבשו פרטום אנשיים מהווים לאַרְץ לאַרְצֵיַישָׂרָאֵל בעת זאת אשר אפלו המשלחים לא רצוי לייח ביום כי אם ביבשה, אשר מהמת זה לא בא שם אדם לאַרְץ

יִשְׂרָאֵל זוּה סְמוֹךְ לְשָׁגַתִּים, וּבְפִרְטָן שֶׁלֹּא בָּאנוּ לְקַבֵּעַ דִּירַתָּנוּ וְגַם
הַרְבָּ ר' זַאֲבָ מְבוֹלְטָע אָמֵר לָנוּ בָּזָה הַלְּשׁוֹן, אַתָּם הַחַיִּים תִּמְמָנָה אַתָּ כָּל
אַרְץ יִשְׂרָאֵל:

כלו ואחר כך יצאתי מבית ה'ל ובכל מקום שחלבתי סבבו אותה
אנשיהם ונשים וכולם שאלו על משפטם, אבל לא היה לי שום
אגרת מלחמת שיצאתי בהעלם ידיעה מכל סביבותינו, ולא
הודעת ליהם שאני נסע לארץ ישראל וגם בעצמי הייתה מספק
עד שישבתי על הספינה אבל אף על פי כן לכמה אנשים בשרתי
בשורות טובות בעל פה ממשפטם שאני מכיר אתם שתהלה
לאליהם בחים ובשלום והיה להם לנחת גדול מאד אבל
אפלו אתם שלא הודיעו להם ממשפטם היה להם שמחה
וחיות גדול שעל כל פנים רואים איש מдинתם, אשר זה זמן רב
לא ראו אדם ממשם בג"ל:

כלו ועמדתי בבית הרבה רבינו פייביש בהרבה מוזלטשיסק, שם הוא
דירתה של האלמנה הצדקה מרת פעריל הג"ל שהיא אחותו של
רבנו זכרונו לברכה, ואבלתי אצל דודיו זקנינו רבינו שאול הכהן
מבראך:

קלה בַּיּוֹם שֶׁשִׁי הָלַכְתִּי אֲגִי וְרַבִּי יְהוָדָא אֲלֵיכֶיךָ עַל קָרְבָּר הָאָרְבִּי זְכֻרוֹנוֹ לְבָרְכָה וּשְׁמָ אֲצַלּוּ מִנְחָ רַבִּי מְשָׁה קֹרְדּוֹבִירֹ זְכֻרוֹנוֹ לְבָרְכָה, וְרַבִּי שְׁלָמָה אֲלָקְבִּץ זְכֻרוֹנוֹ לְבָרְכָה שְׁחַבְרָ "לְבָה דָזְדִי", וְשֶׁאָר צְדִיקִים נוֹרָאים וּבְסָמוֹךְ לְשָׁם קָרְבָּר "הַבִּית יוֹסֵף" וְהָאַלְשִׁיךְ וּכְוֹי וְעַמְדָנוֹ אֲצַל קָרְבָּר הָאָרְבִּי זְכֻרוֹנוֹ לְבָרְכָה, וְשַׁפְכָנוֹ שָׁם שְׁיִחְנוֹ תְּהִלָּה לְאָל עַד כֹּה עֹזְרָנִי הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחְמָיו הַעֲצּוּמִים שְׁזַבְינָנוּ לְבוֹא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל בָּעֵת מְלֵחָמָה כְּזֹאת בְּמָה גְדוֹלִים מְעַשֵּׂי ה' מָה אָמַר מָה אָדַבֵּר מָה אָשִׁיב לְה' בֶּל תְּגַמּוֹלֹזָהִי עַלְיָה:

פרק קל' קא' ט' פ' ש' ז' ח' ט' ט' :

ט עקר התשובה על ידי עגודה, שהאדם צריך לשים עצמו באין, בדבר לדוש, ולא ישגיח כלל על המחלקות ובזינות שמבין אותן, רק יחזק במדת השתקה, ויהיה מז השומעים חרפתם ואינם משיבים ובג"ל, אז נקרא חכם באמת וזוכה לתשובה שהוא בחינת כתר, שעליידי זה זוכין לבוד אמת ונצח שהוא בבוד אלקי בג"ל (שם).

, בشرطו זה אדם לילך בדרכיו התשובה, צריך להיותeki בהלכה. ורק להיות לו שני בקיאות, הינוeki ברצוeki בשוב, שהוא בחינת עילן גפיך בחינת אם אפק שם אתה ואציעה שאול הנקה. הינו מי שشرطו לשוב להשם יתרה, צריך לחגר מתרנו שיתחזק עצמו בדרכי ה' תמיד, בין בעלה בין בירידה, שהם בחינת אם אפק שם אתה ואציעה שאול הנקה, הינו בין שיזכה לאיזו עלה, לאיזו מדרגה גדולה או קטנה, אף על פי כי אל יעד שם ולא יסתפק עצמו בזה. רק צריך שייהיeki בהז מה, לידע ולהאמין שהוא צריך לילך יותר ויותר וכו', שהוא בחינתeki ברצוeki וכו'. וכן להפה, שאפלו אם יפל חמוץ שלום למקום שיפל, אפלו בשאול תחתיות חמוץ שלום, גם שם אל יתיאש את עצמו לעוזם בשום אפן יהיה איך שייהי, רק יחפש ויבקש את השם יתרה, ויהזק עצמו בכל מקום שהוא בכל מה שיזבל. כי גם בשאול תחתיות נמצאה השם יתרה, וגם ממשם יכולין לדבק את עצמו אליו יתרה. וזה בחינת ואציעה שאול הנקה, בחינתeki בשוב. כי אי אפשר לזכות לתשובה, כי אם בשבקי שני בקיאות אלו. ובאמת היא בקיאות גדול מאד, שיזכה לידע שצריכין ליגע עצמו ולטרח בעבודת ה' תמיד, ולצפות בכל

זֶקֶן נְתָן וְלֹא יַעֲבֹר

אֵלּוּ אִשְׁפָרִיז זֶקֶן לְעַבְרִי רַבְנָן עַזְהָז תְּקֹזָז לְפָלָז
חַק נְתָן וְלֹא יַעֲבֹר יָצָא לְאָרוּעַי הַזָּכָאת נִצְחָתִי וְאַגְּזָתִי שְׁעִירִתִי וְאַגְּזָתִי 30

עת להגיע למדרגה גבוהה יותר, ואפילו פִי כֵן אֵל יַפְלֵל מִשּׁוּם דבר, ואפלו אם יהי אֵיך שְׂיִיחָה חַסְיוּשָׁלוּם, אף על פִי כֵן אֵל יַפְלֵל בְּדַעַתּוֹ כָּלְלָה, וַיְקִים וַאֲצִיעָה שָׁאוֹל הַגָּךְ, בְּגַלְלָה. וּבְשִׁישׁ לֹז שְׁגִינִי בְּקִיאוֹת אֵלָה, אָזִי הוּא הַוָּלֵד בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, וְאָז יִמְין הֵה פְּשׁוֹטָה לְקַבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ וְזֹבֵחַ לְכֻבּוֹד הֵה, וּמְעַשָּׂה עַל-יָדֵי זה אָדָם לְשַׁבַּת עַל הַבְּפָא, אָשָׁרִי לֹז (שם).

קָרְבָּן שְׁפָאָרָה מְלָאָמָרָה הַזְּמָרָה:

יָדָע שְׁעִצּוּבָות הִיא מִדָּה מִגְּנָה מִאָד, וְצִרְיךָ לְהַתְּרַחֵק מִמְּגָה מִאָד וְרָאוּי לְחִזּוֹת וְלְהָרִים עַצְמוֹ בַּי יָדָע שְׁפָל תְּנוּעָה וְהַעֲתָקָה שֶׁאָדָם מִגְּנָע וּמִעֲתִיק עַצְמוֹ כְּשֶׁגְּכָנָם לְעַבּוֹדָת הַשֵּׁם, הִיא יִקְרָה מִאָד בְּעִינֵי הַשֵּׁם אֶפְלוּ הוּא מִגְּנָע עַצְמוֹ רַק כְּחוּט הַשְׁעָרָה בַּי מִחְמָת שֶׁהָאָדָם הוּא בְּגּוֹף, בְּעוֹלָם הַעֲשֵׂיה, קָשָׁה מִאָד עַלְיוֹ בְּלַל תְּנוּעָה וְהַעֲתָקָה עַל כֵּן הִיא יִקְרָה מִאָד בְּעִינֵי הַשֵּׁם.

וּמְעַשָּׂה הַיָּה בְּצִדִּיק אֶחָד, שְׁגָפֶל עַלְיוֹ עַצּוּבָות וּכְבָדוֹת גָּדוֹל וְהַעַצּוּבָות וְהַכְּבָדוֹת בְּשִׁמְרַתְּגַבְּרָת עַל הַצִּדִּיק, הִיא קָשָׁה מִאָד עַלְיוֹ, בַּי עַלְיוֹ מִתְחַזְּקָת יוֹתֵר וַיּוֹתֵר עד שְׁגָפֶל עַלְיוֹ עַצּוּבָות וּכְבָדוֹת בְּלִיכְךְ-עד שֶׁלֹּא הַיָּה אֶפְשָׁר לוֹ בְּלַל לְזֹז מִמְּקוֹמוֹ מִמְּשָׁמֶן מִחְמָת גָּדוֹל הַכְּבָדוֹת וְהַעַצּוּבָות שְׁהַתְּגִבֵּר עַלְיוֹ מִאָד וְרָצָה לִשְׁמָחָה עַצְמוֹ וְלְהָרִים עַצְמוֹ, וְלֹא הַיָּה אֶפְשָׁר לוֹ בְּשָׁום דָּבָר לִשְׁמָחָה וְלְהָרִים עַצְמוֹ בַּי בְּכָל דָּבָר שְׁרָצָה לִשְׁמָחָה עַצְמוֹ-מִצָּא לוֹ הַבָּעֵל דָּבָר בְּתוֹכוֹ עַצּוּבָות עד שֶׁלֹּא הַיָּה אֶפְשָׁר לוֹ בְּשָׁום דָּבָר לִשְׁמָחָה אֶת עַצְמוֹ בַּי בְּכָל שְׁמָחָה שְׁרָצָה לִשְׁמָחָה וְלְהָרִים עַצְמוֹ, מִצָּא לוֹ עַצּוּבָות בְּתוֹכוֹ וְהַתְּחִיל לִשְׁמָחָה עַצְמוֹ בְּשִׁמְחָת "שֶׁלֹּא עַשְׁגִּינִי גּוֹי".

כְּרָבֶשֶׂל שְׁלֹחַ עֲרָפָה הַטְּמֵנָה:

סימן תרעב (א) אין מדליקין נר חנוכה קודם שתש��ع החמה אלא עם סוף שקיעתה לא מאחרים ולא מקדימים ויש מי שאומר שם הוא טרוד יכול להקדים מפלג המנחה ולמעלה ובלבד שיתן בה שמן עד שתבלה רgel מן השוק: (ב) שבח או חזיד ולא הדליק עם שקיעת החמה מדליק והולך עד שתבלה רgel מן השוק שהוא כמו חצי שעה שאז העם עוברים ושבים ואיכא פרטומי נימא הילך צרייך ליתן בה שמן כזה השיעור ואם נתן בה יותר יוכל לבותה לאחר שעבר זה הזמן וכן יוכל להשתמש לאורה לאחר זה הזמן: הגה י"א שבזמן הזה שמדליקין בפנים א"צ ליזהר להדלק קודם שתבלה רgel מן השוק (ד"ע וטור בשם התוספות) ומכל מקום טוב יותר ליזהר גם בזמן הזה. ומיהו ה"מ לכתלה אבל אם עבר זה הזמן ולא הדליק מדליק והולך כל הלילה ואם עבר כל הלילה ולא הדליק אין לו תשולם: הגה ובליות האחרות ידלק כמו שאר בני אדם אע"פ שלא הדליק בראשונה (מצא כתוב בשם מהרי"ל ואגדה וד"ע):

סימן תרעג (ה) כל השמנים והפתילות כשרים לנר חנוכה
וاع"פ שאין השמנים גמישים אחר הפתילה
ואין האור נתלה יפה באותו הפתילות: הגה ומיהו שמן זית מצוה
מן המובהך (מררכי וכל בו ומהרי"ל) ואם אין שמן זית מצוי בשמנים
שאורן זך ונקי ונוהגין במדינות אלו להדליק בגרות של שעווה כי אoran צלול
כמו שמן. ואפילו בליל שבת שבתוך ימי חנוכה מותר להדליק בנר חנוכה
השמנים והפתילות שאסור להדליק בהם נר שבת: הגה אם אין גותן בנר
רק כדי שיעור מצותו (תשובה הרשב"א סימן ק"ע) לפי שאסור להשתמש
בנר חנוכה בין שבת לבין חול ואפילו לבדוק מעות או למנות

לאורה אסור ואפילו תשמש של קדושה כגון ללמידה לאורה אסור
ויש מי שמתיר בתשMISS של קדושה ונוהגים להדליק נר נוסף כדי
שאם ישמש לאורה יהיה לאור הנוסף שהוא אותו שהדלק
אחרון ויניחנו מרחוק קצת משאר נרות מצוה: הגה ובמדינות אלו
אין נוהגים להוסיף רק מניח אצלן השימוש שבו מדליק הנרות והוא עדיף טפי
ויש לעשותתו יותר ארוך משאר נרות שם בא לשימוש ישמש לאותו נר
(מרדי) אם נתעורר נר חנוכה האסור בהנאה בשאר נרות אפילו אחד בלבד (אלף
לא בטיל דהוי דבר של מנין (ת"ה סימן ק"ג) אלא ידליק מן התערובות כל כד
שבודאי נר של הירך דולק עם נר של איסור וזה מותר לשימוש אצלן
(ד"ע): (ב) הדלקה עשויה מצוה לפיכך אם כבתה קודם קודם שעבר זמנה
אינו זוקק לה ואפילו כבתה בערב שבת קודם קבלת שבת שעדיין
הוא מבعد יום אינו זוקק לה וכן אם לאחר שהדלקה בא לתקנה
וכיבת אותה בשוגג אינו זוקק לה: הגה ואם רוצח להחמיר על עצמו
ולחזר ולהדלקה אין לביך עלייה (רש"א סימן תקל"ט ור"ז) : (ג) נר של חרם
שהדלק בלילה אחת נעשה יישן ואין מדליקין בו לילה אחרת
אלא לוקח חדשים בכל לילה ואם אין לו אלא יישן מפסיקו בכל לילה
באור ונר של מתכת א"צ חדש ושל זכוכית או של חרם מכומה
динו במתכת: (ד) אין חששין לפתילות להחליפם עד שתבלה:

סימן תרעוד (ה) מدلיקין נר חנוכה מניר חנוכה ודוקא להדליק זה מזה בלבד אמצעי אבל להדליק מזה לזה על ידי נר של חול אפורה ויש מתרירים גם בזיה אא"כ הוא בעניין שיש לחוש שיכבה הנר של חול קודם שידליך נר אחר של חנוכה: הגה ונגנו להחמיר בגרות חנוכה שלא להדליק אפילו מניר לניר דעיקר מצותו אינו אלא נר אחד והשאר אינו למצוה כ"כ לבן אין להדליק זה מזה (הגה"מ ומרדכי) וכל זה אינו רק בעוד שדולקין למצותן אבל אחר שעבר זמן המצוה

מותרים בהנאה כ"ש שמותר להדליק מהן (ב"י הל' קטנות):

פרק ר' לקאנץ נטלהות העשויה:

תקיו: וְבֵין יְהִי רְצׁוֹן מַלְפְּגִיה ה' אֱלֹקִינוּ וְאֱלֹקִי אֲבוֹתֵינוּ עָשָׂה גְּפֻלָּות בְּכָל עַת, שֶׁתְּהִיא עַמִּי תְּמִיד וַתִּשְׁמַר אָזְתִּי שֶׁלֹּא אָכְשֶׁל לְעוֹלָם בְּשׁוּם מְאָכְלוֹת אָסּוּרוֹת חַם וְשַׁלּוּם, וְלֹא יַזְדְּמֵן שׁוּם תְּעֻרְבּוֹת אָסּוּר בְּחַתֵּר בְּבֵיתִי לְעוֹלָם וְאָפְלוּ אָם לְפָעָמִים בְּאֵיזָה אָגָם יַתְעַרֵּב מַעַט אָסּוּר בְּחַתֵּר, יְהִי בְּטַל בְּמַעֲוֹתוֹ בְּחַתֵּר, שֶׁיְהִיא הַחַתֵּר מְרַבָּה מִמְנוּ כְּשֻׁעָור שְׁיוֹכֵל לְבִטְלוֹ כַּפִּי דִינֵי תּוֹרַת הַקָּדוֹשָׁה וַתִּשְׁמַרְגֵּני תְּמִיד שֶׁלֹּא אָפְגֵם בְּשׁוּם יְחִזֵּד שְׁלָמִיעָלה, וְכֹל מַה שְׁפָגָמַתִּי עַד הַגָּהָה בַּיְהּוּדִי שְׁמוֹתֵיהֶן הַקָּדוֹשִׁים עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הַרְבָּים, הַכָּל תַּתְקוֹן בְּרַחְמֵיהֶן, וַיַּתְהַפֵּכוּ הַעֲוֹנוֹת לְזָכִיות וַיַּתְבִּטוּ עֲוֹנוֹתִי בְּרַבּוּי טֹבָה וְחַסְדֵּיהֶן הַפְּלָאִים, שְׁאָתָה מְשִׁפְיעָן וְמְאִיר עַלְינוּ בְּכָל עַת, בְּכָח וְזָכָות צְדִיקִיךְ הָאָמֹתִים אֲשֶׁר הֵם מִיחָדִים כָּל הַיְהּוּדִים הָעֲלִיּוֹנִים בַּתְּכִלִּת הַשְּׁלֹמָה, וּמְגָלִין וּמְפָרָסְמִין יְחִזְדָּה וְאַחֲדוֹתָה לְכָל בְּאי עַוְלָם בְּכָחָם וְזָכוֹתָם אָנוּ גְּשֻׁעָגִים שָׁגָם פְּשֻׁעָגִינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ הַמְּרַבִּים וְהַעֲצֹזִים מִאַד מִאַד, כְּלָם יַתְבִּטוּ בְּבִטּוֹל גָּמָור בְּתוֹךְ עַצְמָם רַבּוּי קְדֹשָׁתָם וְצִדְקָתָם עַד שְׁיִתְהַפֵּכוּ הַעֲוֹנוֹת לְזָכִיות:

תקיו: רְבּוֹנוֹ שֶׁל עַוְלָם אַחֲד יְחִיד וּמִיחָד, רְחַם עַלְינוּ לְמַעַן שְׁמָך וּזְבָנוּ לְהַכִּיר אָזְתָה בְּאֶמֶת, וְלְהַזְדִּיעַ שְׁמָה לְכָל בְּאי עַוְלָם, "לְמַעַן דָּעַת כָּל עַמִּי הָאָרֶץ בַּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד בְּרוֹךְ ה' אֱלֹקִים אֱלֹקי יִשְׂרָאֵל עֹשֶׂה גְּפֻלָּות לְבָדוֹ וּבְרוֹךְ שֵׁם בְּבָדוֹ לְעוֹלָם וּמְלָא כְּבָדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן":

טַפְּלָה נָח תַּקְיָנוּ: {מיומל ע"פ תולח מ"ל} "תְּהִלָּת ה' יִדְבֶּר פִּי וַיְבָרֶךְ כָּל בָּשָׂר שֵׁם קְדֹשׁוֹ לְעוֹלָם וְעַד יִמְלָא פִּי

צַדָּקָה נְתָנָה וְלֹא יַעֲבֹר

כלל אֶלְעָזֶר פָּזָה רַצִּית אַצְּעָל "אֵל שָׁרֶץ מִקְוָה שְׂדֵךְ אֶחָד מִסְפָּרִי רַבָּבָב אֶחָד תְּזַקְּנָה לְפָלָא" →
"חַק נְתָן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצָא לְאוֹר ע"י הַוֹּצָאת "נְצָחָת וְאַגְּנָחָת" שְׁעִירִית תִּיקְוָן המידות → 30

תְּהִלְתָּךְ כֵּל הַיּוֹם תִּפְאַרְתָּךְ חָסְדֵי ה' עַזְלָם אֲשִׁירָה, לְדוֹר וְדוֹר
אָזְדִּיעַ אֶמְוֹגְּתָךְ בְּפִי" רַבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם רְחָם עַלְיָה וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל,
וַזְּבַגְּנִי לְהָאָמִין בְּךָ בְּאֶמְוֹגְּתָךְ שְׁלָמָה תְּמִיד, וְלֹא יַעֲלָה עַל לְבִי שָׁוָם
כְּפִירָה וְסִפְקָה וּבְלַבּוֹל בְּאֶמְוֹגְּתָךְ הַקְדּוֹשָׁה וְאַחֲרֵיהֶה רְגִיל תְּמִיד לוֹמֶר
הֶאֱמֹגְּתָךְ בְּפִי בְּפִרְזִישׁ, לְדִבֶּר בְּכָל עַת בְּפִיה מַלְאָה שְׁאָגִי מְאָמִין בְּךָ
ה', אַלְקִינוֹ שְׁאָתָה הוּא יְחִיד קָדְמוֹן בְּלִי רְאִשָּׁוֹת בְּלִי תְּכִלִּת,
וּבְרַצּוֹנָה בְּרָאָת עַזְלָמָה יִשְׁמַע מַאיִן הַמְּחֻלָּט אַחֲר הַעֲדָר הַגָּמָור,
וְאָתָה מַזְשִׁיל בְּפֶל וּמְגַהֵּג וּמְשַׁגִּיחַ בְּעַזְלָמָה בְּרַצּוֹנָה, וְאָתָה עַתִּיד
לְחַדְשָׁ אֶת עַזְלָמָה, וְאָתָה נְתָת לְנוּ תְּזַרְתָּךְ הַקְדּוֹשָׁה בְּכַתְבָּה וּבְעַל
פָּה עַל יְדֵי מִשְׁהָה גְּבִיאָה נְאָמֵן בְּיִתְהָ, וְעַל יְדֵוֹ בְּחִרְתָּךְ בְּנוֹ מִכָּל
הֶאֱמֹת וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצּוֹתִיךְ, וְנְתָתָה לְנוּ גְּבִיאָים וְצִדְיקִים אֲמֹתִים
וְתְּגִאים וְאֲמֹרָאים וּכְל חֶכְמִי יִשְׂרָאֵל הַקְדּוֹשִׁים הֶאֱמֹתִים שְׁחוּיוּ
בְּכָל הַדּוֹרוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה רְחָם עַלְיָנוּ לְמַעַן שְׁמָה, וְחַזְקָנוּ וְאַמְצָנוּ
בְּאֶמְוֹגְּתָךְ הַקְדּוֹשָׁה תְּמִיד, כִּי אָתָה יְדָעָת שְׁבָל חַיּוֹתָנוּ וּמְגַמְּתָנוּ
הָוָא רַק הֶאֱמֹגְּתָךְ הַקְדּוֹשָׁה שְׁהִיא יְסֻוד כָּל הַתּוֹרָה כָּלָה בְּמוֹ
שְׁבָתוֹב: "כָּל מִצּוֹתִיךְ אֶמְוֹגְּתָךְ" וּכְמוֹ שְׁבָתוֹב: "וְצִדְיק בְּאֶמְוֹגְתָו
יְחִיה" וְהָוָא יְסֻוד כָּל הַעַזְלָמוֹת כְּמוֹ שְׁבָתוֹב: "וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאֶמְוֹגְּתָךְ"
וּבְפִרְט אָנְכִי הַפְגּוּם אֲשֶׁר בְּעוֹנוֹתִי הַרְבִּים קָלְקָלָתִי כְּמוֹ
שְׁקָלְקָלָתִי, וּכָל חַיּוֹתִי וְתִקְוָתִי הָוָא רַק הֶאֱמֹגְּתָה הַקְדּוֹשָׁה:

תקב: רְחָם רְחָם מַלְאָ רְחָמִים, רְחָם רְחָם חֹשֶׁב מִחְשָׁבּוֹת לְבָל יְדָח
מִמְּה גְּדָח חֹסֶם וְחַמְל עַלְיָה וַזְּבַגְּנִי לְאֶמְוֹגְּתָה חֹזְקָה בְּזֹאת בְּכָל עַת וְרַגְעָ,
עד שְׁאָזְבָה עַל יְדֵי הֶאֱמֹגְּתָה לְשׁוֹב אַלְיָד בְּאֶמְתָה וּבְלַב שְׁלָם כִּי אָתָה
יְדָע גְּדָל בְּכָה אֶמְתָת אֶמְוֹגְּתָה הַקְדּוֹשָׁה שִׁיש לָה כְּח לְהַזְכִּיא גַּם אָזְתִּי
מִכָּל הַמִּקוֹמוֹת וְהַעֲנִיגִים שִׁירְדָּתִי לְשָׁם עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הַרְבִּים רַבּוֹנוֹ
שֶׁל עַזְלָם, "הַלְא אָתָה תְּשׁוֹב תְּחִיְינָה וְעַמְּד יְשַׁמְחוּ בְּךָ", תָּז לִי עַצָּה

שָׁלֵמָה עַתָּה בָּמָקוֹםִי בָּאָפָן שָׁאָזְבָה לְהַתְּחִיל לְשׁוֹב אֱלֵיךְ בָּאָמֶת,
וְלֹא אָשׁוֹב עוֹד לְכַסְלָה זְבַגְנִי לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמִי עַל יָדִי הָאָמוֹנָה
הַקְדוֹשָׁה בָּאָמֶת, בָּאוֹפָן שָׁאָזְבָה לְהַתְּדִבְקָה בְּךָ בְּכָל עַת וְלַחֲיוֹת
סָמוֹד וּקְרוֹב אֱלֵיךְ תִּמְדִיד בְּכָל הַמְקוֹמוֹת וְהַדְּرָגוֹת שֶׁבְעוֹלָם, בַּי מֶלֶא
כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדךְ וּבָכָל מִקְוֹמוֹת מִמְשִׁלְתָה, וְאַתָּה מִחְיָה אֶת כָלָם,
וְאַתָּה מִמְלָא כָל עַלְמִין וּסְבוּב כָל עַלְמִין וְלִית אֶתֶר פָנָוי מִפָּה, "אֵל
אָמוֹנָה וְאֵין עַוְלָם צְדִיק וַיְשַׁר הַזָּא":